

وفات "سید بن طاووس" عالم و محدث عالیقدر شیعه (664 ق)

رضی الدین سید علی بن موسی بن جعفر معروف به سید بن طاووس در سال 589 ق در شهر حله در عراق به دنیا آمد.

رضی الدین سید علی بن موسی بن جعفر معروف به سید بن طاووس در سال 589 ق در شهر حله در عراق به دنیا آمد. وی در ابتدا از محضر پدر دانشمند خود، سعدالدین ابوالرہیم و نیز جد بزرگوارش ورام ابن ابی فراس استفاده کرد و بعدها از افادات دیگر بزرگان حله، بهره‌رسانی وافی بُرد. شهره‌رسانی سید به زودی در سراسر عراق پیچید و او پس از مدتی راهی بغداد گردید. سید در مدت پانزده سالی که در پایتخت بود، بارها به قضاوت، وزارت و دیگر امور دولتی فرا خوانده شده بود که هر بار به طریقی آن مشاغل را نمی‌پذیرفت. سال‌های پایانی عمر شریف سید در زادگاهش سپری شد و به تدریس و تالیف پرداخت. او از دانشمندان پرکار مسلمان به شمار می‌رفت، چنانکه آثار متنوعی در علم کلام، اخلاق، فقه، حدیث از او به جای مانده است. یکی از تالیفات مهم ابن طاووس به نام *الْمَوْفُوفُ*، درباره‌ی وقایع روز عاشورا است که از کتب معتبر تاریخ اسلام به شمار می‌رود. کتاب مهم دیگر او *المَلَاحِظُ* و *الفَتَنُ فِي ظُهُورِ آثَارِ الْحُجَّةِ* نام دارد که در مورد رویدادهای قبل و هنگام ظهور حضرت مهدی (عج) است. سید بن طاووس، شاگردان فاضلی پرورش داد که پدر علامه حلی و علامه حلی از آن جمله‌اند. در اواخر عمر سید بن طاووس و حضور او در بغداد، این شهر در محاصره‌ی لشکریان متوحش مغول قرار گرفت. هلاکوخان مغول در این هنگام سید را فراخوانده، امان نامه‌ی برای او و یارانش صادر کرد. سید که در پی راهی برای بیرون بردن مؤمنان از پایتخت بود، هزار تن را گرد آورده، با حمایت سربازان هلاکوخان، آنان را به حله رساند. پس از آن بار دیگر به بغداد بازگشت تا شاید مؤمنی را از دردی برهاند یا بی‌گناهی را از کیفر رهایی بخشد. سرانجام سید بن طاووس، سرور فقیهان عراق در 5 ذیقعد 664 ق دعوت حق را لبیک گفت و به دیدار معبود شتافت. سید قبلاً کفن خود را تهیه کرد و آن را در حج بیت الله الحرام، لباس احرام خود قرار داد. همچنین آن کفن را در کعبه‌ی معظمه و روضات مطهره‌ی پیامبر اکرم (ص) و ائمه‌ی بقیع (ع) و عراق متبرک کرد و آن را وسیله‌ی شفاعت آن بزرگواران قرار داده بود. وفات سید بن طاووس در 75 سالگی در بغداد روی داد و بدن وی را به نجف اشرف منتقل کرده، به خاک سپردند.